

Jongens tegen meisjes

‘Ik sta vrij.’ Luna stak haar hand in de lucht.

Liam had de bal aan zijn voet aan de zijkant van het veld, vlak bij de achterlijn.

Ze zag hem kijken waar ze precies stond en daarna de bal trappen. Zijn voorzet was precies op maat en Luna duwde haar voorhoofd tegen de bal. Deze sloeg tegen het net en Omar, de doelman van de tegenpartij, was kansloos.

‘Mooie kopbal.’ Liam liep naar Luna toe en stak zijn hand op voor een high five.

‘Mooie voorzet.’ Luna sloeg met haar platte hand tegen die van Liam.

Omar kwam bij hen staan. ‘Zullen we stoppen? We zijn al ruim een uur bezig.’ Hij ging op de grond zitten.

‘Ik vind het ook wel genoeg,’ zei Luna. ‘En het staat nu 5-1.’ Ze gaf Omar een vriendschappelijke klap op zijn schouder.

‘Niet zo gek als je jou en Liam in één team zet,’ bromde de doelman.

Soof kwam er ook bij staan. ‘Houden we ermee op?’

Liam knikte. Hij riep naar de andere spelers dat de training erop zat, terwijl Soof drinken uitdeelde.

Na schooltijd hadden de voetballers uit groep acht zich bij de velden van hun voetbalclub De Zwaluwen verzameld. Daar trinden ze bijna elke dag voor het jaarlijkse buurtvoetbaltoernooi.

‘En? Ben je nu wel overtuigd?’ vroeg Luna.

Liam glimlachte. ‘Ja, wel overtuigd. En nee, jullie mogen nog steeds niet meedoen.’

‘Ik heb drie van de vijf doelpunten gescoord vandaag,’ protesteerde Luna. ‘Ik ben hier lang niet de slechtste, hoor.’

‘Misschien niet,’ zei Liam.

‘Belachelijk,’ zei Luna. ‘En alleen maar omdat je bang bent dat je uitgelachen wordt door je teamgenoten bij De Zwaluwen O12 omdat er meisjes in jouw team meedoen.’

‘Misschien,’ zei Liam.

Luna gooidde haar armen in de lucht. ‘Wat is dat voor onzin? Het zou toch juist cool zijn als De Messies de cup winnen met twee meisjes in het team?’ Ze keek naar Omar.

Die haalde zijn schouders op.

Luna keek weer naar Liam. ‘Nou?’

Liams blik ging naar de weg die langs het veld liep. Daar fietste een meisje met donkere krullen voorbij. Zijn ogen volgden haar. Toen zij hem zag, stak ze haar hand op. Liam zwaaide terug.

‘Als de andere jongens vinden dat jullie mee moeten doen, vind ik het best,’ zei hij toen. ‘Maar dan doe ik niet mee, dus dan moeten ze kiezen. En als ze voor jou kiezen en jij volgende week met de cup in je handen staat, ben ik de eerste die je feliciteert.’

De andere jongens schoten in de lach.

‘Wat flauw,’ riep Luna. Boos draaide ze zich om. Aan de rand van het veld schopte ze tegen de bal waarmee ze zojuist getraind hadden. Als een streep verdween het leer in de bovenhoek. ‘Kom, Soof, we gaan.’

‘Mogen ze echt niet meedoen?’ hoorde Luna Omar nog vragen.

Luna bleef met Soof om de hoek van de kantine staan om het gesprek verder te volgen.

‘Nee,’ hoorde ze Liam vastbesloten zeggen. ‘Ik wil geen meisjes in ons team. De jongens in mijn elftal lachen me vierkant uit. Geen van de teams waar de andere jongens in spelen, hebben meisjes in hun team. Maar als jij vindt dat ze wel mee moeten doen, dan vind ik dat best. Maar dan doe ik dus echt niet mee.’

‘Tja,’ was het antwoord van Omar, ‘we kunnen moeilijk nee zeggen tegen onze aanvoerder.’

Luna snoof. ‘Ze kunnen geen nee zeggen tegen de beste jeugdvoetballer van het dorp. Dat is het.’

Soof knikte.

‘Maar die meiden kunnen wel goed voetballen,’ zei Omar.

‘Klopt,’ antwoordde Liam. ‘Daarom mogen ze ook meetrainen.’

‘We moeten gewoon iets verzinnen waar we ze mee terug kunnen pakken,’ fluisterde Soof.

Luna’s gezicht stond nog steeds op onweer. ‘Maar wat?’ antwoordde ze zacht. Ze spitste haar oren weer.

‘Zo gaat ze je natuurlijk nooit leuk vinden,’ hoorde ze Omar zeggen.

Luna voelde het bloed naar haar wangen stromen.

Het duurde even voor Liam antwoordde. Luna had nu zo graag zijn gezicht gezien. Maar ze durfde niet te kijken.

‘Alsof ik verkering met haar zou willen.’ Liams stem was een stuk lager dan hiervoor.

Luna ontweek de blik van Soof.

‘Jongens, we gaan.’ Plotseling klonk Liams stem van dichterbij.

‘Kom,’ fluisterde Soof. En zo snel als ze kon liep ze voor Luna uit. Ze verstopten zich achter het ballenhok. Zwijgend wachtten ze tot de jongens hun fietsen gepakt hadden. Luna keek om het hoekje. De jongens maakten grappen en lachten. Even leek het of Liam haar zag. Snel trok ze haar hoofd terug.

Ze wachtten een paar minuten en toen fietsten Luna en Soof ook weg.

‘Ik heb een idee,’ zei Luna.

Soof keek vragend opzij.

‘We richten een meisjesteam op en schrijven ons in voor het buurtvoetbaltoernooi.’

‘Wat?’ Soof stopte met trappen. ‘Ben je gek geworden? Aan dat toernooi doen allemaal supersterke teams mee. Als je uitgelachen wilt worden door Liam en zijn vrienden, dan moet je dat doen.’

Luna wachtte even met antwoorden. ‘We zullen Liam en zijn vrienden eens laten zien wat meiden op een voetbalveld kunnen.’

‘Hoe kom je aan een heel team?’ Soof was nog niet overtuigd.

‘Laat dat maar aan mij over,’ zei Luna. Ze grijnsde. ‘Trouwens, ken jij dat meisje dat langsfietste?’

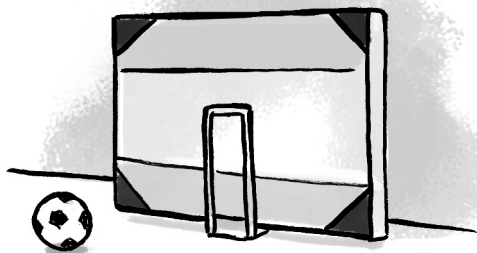
Soof knikte. ‘Myrthe. We hebben weleens tegen haar gevoetbald. Zij speelt bij SVA. Hoewel? Ik dacht dat ze gestopt was.’

‘Hmm.’ Luna reageerde niet meer.

Panna

‘Wat ben je aan het doen?’ Soof kwam naast Luna lopen.

‘Even een berichtje beantwoorden van Aliya. Die doet ook mee,’ antwoordde Luna.

‘Hoeveel heb je er al?’

‘Acht. Met ons erbij.’ Luna liet de spierballen van haar linkerarm zien. ‘En allemaal goede voetbalsters. Ik ben gisteravond naar SVA gegaan en heb er daar een paar vastgelegd. Meiden die bij De Zwaluwen voetballen, heb ik een berichtje gestuurd.’

‘Wat goed zeg. En allemaal uit onze buurt?’ Het leek of Soof het niet kon geloven.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Luna. ‘Ik heb van vijf meiden nog geen antwoord.’ Ze zuchtte. ‘Maar ik weet zeker dat het gaat lukken.’

‘Dat wat gaat lukken?’ Liam wrong zich tussen hen in.

‘Niets.’ Luna deed even haar ogen dicht. Ze had beter op moeten letten.

Zoals iedere dinsdag hadden ze het laatste uur van de dag gymles. Heerlijk vond Luna dat, want dan kon ze er de hele dag naar uitkijken. Gym was haar favoriete vak, samen met geschiedenis.

Liam kneep zijn ogen dicht. ‘Je hebt toch zeker geen geheimen voor mij, hè?’

Luna probeerde haar meest arrogante gezicht op te zetten en haalde haar schouders op. ‘Waarom zou ik die niet hebben?’

‘Ik hou er niet van als iemand iets voor mij verborgen houdt. Dan kan ik niet slapen voor ik erachter ben wat het is.’ Liam glimlachte.

Luna voelde kriebels in haar buik toen ze die kuiltjes in zijn wangen zag. ‘Dat wordt dan een paar nachtjes niet slapen.’

‘Weet je wat?’ Liam beet op zijn onderlip. ‘De meester zei net dat we zo meteen met gym gaan voetballen, omdat het buurtvoetbaltoernooi zaterdag is. Laten we ervoor zorgen dat we tegen elkaar spelen. En als mijn team dan wint, vertel jij mij jouw geheim.’

‘En als wij winnen, mogen we met De Messies meedoen,’ zei Soof.

Het leek er even op dat Liam erover nadacht. ‘Nee,’ zei hij daarna. ‘Zo werkt dat niet.’

‘Dan niet.’ Luna vond het prima zo. Ze vond het eigenlijk veel leuker om met een meisjesteam mee te doen aan het buurtvoetbaltoernooi. Het zou toch geweldig zijn als ze tegen De Messies zouden moeten spelen.

Liam haalde zijn schouders op. ‘Dan niet.’

Meester Rob liep met een voetbal onder zijn arm naar het midden van de zaal. ‘Ik heb matten tegen de muur gezet. Dat zijn de doelen. Maken jullie vast twee teams?’

‘Mag ons team bij elkaar?’ vroeg Liam. ‘Dan is dat meteen een goede training.’

De meester dacht even na. ‘Dan zijn alle meiden bij de andere partij. Dat lijkt me een beetje oneerlijk.’

‘O, dat geeft niets hoor,’ zei Luna. ‘Toch, meiden?’ Ze wist wel dat eigenlijk alleen Soof en zij goed konden voet-

ballen. En dat ze waarschijnlijk kansloos zouden zijn. Maar dat kon ook goed uitkomen. Want de meiden die niet goed konden voetballen, konden per ongeluk nog weleens een schop uitdelen.

De meeste meiden interesseerde het helemaal niet. Die vonden het prima. Er waren er ook een paar die hoopten dat de gymles zo snel mogelijk afgelopen was. Zeker als ze gingen voetballen.

‘Nou, dat wordt een makkie.’ Omar wreef in zijn handen. ‘Eens kijken of jullie het onder de tien kunnen houden.’

De meester had de jongens een hesje gegeven. ‘Nou, daar gaan we,’ zei hij en hij gooide de bal naar Luna. Die nam de bal aan en speelde hem meteen naar Soof.

Het was inderdaad een ongelijke strijd. Het team van Luna had het geluk dat de ruimtes heel klein waren. Hierdoor stond er altijd wel een meisjesbeen in de weg als de jongens in de aanval gingen. Eigenlijk was de gymzaal te klein voor het aantal spelers. Daardoor was het voor de jongens nog best lastig om te scoren. Luna had ook nog eens twee meiden voor hun mat gezet. Maar die hielden het al snel voor gezien toen er een keer hard tegen hen aan geschoten was.

‘5-0, Lunaatje.’ Liam had net weer gescoord en veegde het zweet van zijn voorhoofd. ‘Maar goed dat je de wedstrijd niet bent aangegaan.’

Luna vond het best. Haar tijd kwam nog wel, hoopte ze. Hoe meer ze erover nadacht, hoe meer zin ze kreeg om met de meiden te gaan trainen.

‘Misschien moeten jullie een goede trainer zoeken. Dan

kunnen jullie ons de volgende keer een beetje weerstand geven.’ Liam bokste tegen de schouder van Luna.

Luna wreef over haar schouder. ‘Wat zei je nou?’

‘Dat jullie een goede trainer moeten zoeken, zodat...’

‘Jaja, ik hoorde je wel.’ Ondertussen dacht ze razend-snel na.

De bal was weer aan het rollen gebracht. Luna haalde hem op bij een van de meiden en bleef met haar voet op de bal staan. Een van de jongens viel haar aan. Een simpele schijnbeweging was voldoende om hem te passeren. Daarna viel Liam haar aan.

Luna nam de bal mee naar links door met haar rechtervoet over de bal heen te bewegen. Liam was nu rechts van haar. Luna deed net of ze hem voorbij wilde rennen. Liam bewoog met haar mee en dat was precies waar Luna op wachtte. Met de buitenkant van haar voet speelde ze de bal tussen zijn benen door om hem aan de andere kant van Liam weer op te pikken.

Alle jongens begonnen te joelen.

‘Panna, Liam.’ Omar sloeg Liam lachend op zijn schouder. ‘Van een meisje.’

Liam lachte een beetje met iedereen mee. Hij probeerde zich te herstellen en de bal af te pakken, maar Luna stond dat niet toe. Om de vernedering nog groter te maken, schoof ze de bal naar Liam toe.

‘Hier,’ zei ze. ‘Je was toch bang om uitgelachen te worden? En hoe voelde het?’

Zonder de bal aan te nemen schoot Liam de bal zo hard als hij kon richting de mat.

‘Nou nou, beetje rustig,’ riep de meester. ‘Tijd om te stoppen, jongens.’